

levo ali na desno po vasi. In zopet je pred njima in za njima in okolo njiju donela pesem: »Ma-li-ja, Ma-li-ja! Le ti pomagaj nam!« Modro sta gledali obe samo predse in naprej, na stran le toliko, kakor med procesijo: da sta videli, kdo in koliko ju gleda.

Jankovičev Sultan bi se bil seveda zopet rad pridružil, pa se priklenjen ni mogel. Le oddaleč je tožil o svoji nesreči, kakor vedno z enoglasnim: hov-hov! Prav nerodno se je takšen bas zlagal z mehkim glasovoma v enoglasnem dvospěvu. Deklici se namreč z glasovoma nista ujemali tako natančno kakor prej z noskoma: sedaj je Lenčka, zdaj Tončka zašla z glaskom više ali zastala niže. V toliko namreč zasluži njiju enoglasni spev tudi pridevek »dvoglasen samospev«. Sultan ni opazil te razlike in si zopet domišljjal, da on sam kdovekako imenitno pomaga žagati z debelim basom. Prijateljici sta se ga jako ustrašili tudi sedaj in celo zbežali bi bili narazen kakor prvič, toda strah ju je prevzel, da sta se tesno objeli in stisnili še tesneje druga k drugi. Zato sta pa stopali vedno hitreje in ponavljali dosedanjo pesem. Sultan je osamel s svojim basom na dvorišču.

Šele pri tretji hiši na vasi sta se plaho ozrli, se oprostili tesnega objema, nasmehnili presrčkano in opazili tudi oba noska. Slutili sta nekaj podobnega, kakor da sta ju noska danes grdo nalagala s svojim odločnim posredovanjem, ko sta se merili. Poleg tega sta pa noska vendar dosegla, da sta sedaj zopet prijateljici, ki se tesno objeti ne bojita več niti Jankovičevega Sulana, ko je priklenjen.

To je pa tudi nekaj! In ves svet in solnček na nebu da bi se jima ne smejal?

Zvezda.

*Ko dan za gorami zaspí,
na nebu zvezdica vzplamti;
to angela pač je oko,
ki zre vso noč namé ljubó.*

*Pokrižam se, zaspim takrat,
in v srce sen mi pride zlat;
z neba pa zvezda niža se
in k postelji mi bliža se*

*Nad zglavje sveti noč mi vso
in se smehlja sladkó, ljubó.
Bavbav od daleč gre namé,
ne more k meni, aj, ne sme.*

*Rad s sabo vzel bi me Bavbav,
pojedel sredi me dobrav,
a zvezda tega ne pusti,
oj, skrbne njene so oči . . .*

*O, Bogeč, pusti kakor zdaj
pri meni zvezdo vekomaj!
Saj ljubil bom njen zlati žar
in priden bom kot zdaj vsekdar!*

Jos. Vandot.